ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 28 OKTOBER 1982 [1]

Dominique Noëlle Oberthür
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenaar — nietigverklaring van beoordelingsrapport"

Zaak 105/81

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Beoordeling — Beroepsprocedure binnen instelling — Advies paritair beoordelingscomité — Onmogelijkheid van comité om advies terzake van door betrokkene opgeworpen punt uit te brengen — Beslissing beoordelaar in beroep — Geldigheid*
   (Ambtenarenstatuut, artikel 43)

2. *Ambtenaren — Beoordeling — Beoordelingsrapport — Waardering door beoordelaars — Rechterlijke toetsing — Grenzen*
   (Ambtenarenstatuut, artikel 43)

1. Bij het ontbreken van een advies van het paritair comité, dat zich buiten staat acht een advies terzake van het door betrokkene opgeworpen punt uit te brengen, is de beoordelaar in beroep niet verplicht zich ervan te onthouden zelf een besluit tot bevestiging of wijziging van het beoordelingsrapport te nemen.

2. Wat de in een beoordelingsrapport neergelegde beoordeling van de kwaliteiten van een ambtenaar betreft, is het niet de taak van het Hof zich in de plaats te stellen van de beoordelaar of de beoordelaar in beroep.

In zaak 105/81,

DOMINIQUE NOËLLE OBERTHÜR, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende Batticelaan 30 te Zaventem (België), bijgestaan en vertegenwoordigd door M. Slusny, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, advocaat aldaar, Rue Philippe-II 34b,

verzoekster,

tegen

1 — Procestaal: Frans.

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door J. Delmoly, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, bijgestaan door D. Jacob, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de beoordelaar in beroep, Le Goy, betreffende het beoordelingsrapport van verzoekster over het tijdvak 1 juli 1975-30 juni 1977, van de vierde versie van het beoordelingsrapport van verzoekster over het tijdvak 1 juli 1975-30 juni 1977, en van de besluiten van 29 november 1976 en 13 december 1978, waarbij verzoekster per 1 december 1976 bij DG VII is tewerkgesteld,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: A. O'Keeffe, kamerpresident, G. Bosco en T. Koopmans, rechters,

advocaat-generaal: S. Rozès
griffier: P. Heim

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Na een vergelijkend onderzoek werd verzoekster Oberthür, die de Franse na-

tionaliteit bezit, in juni 1959 benoemd tot ambtenaar van de Commissie in de rang C 2. Per 1 januari 1967 werd zij bevorderd tot de rang B 5. Van 1 juni 1972 tot 1 juni 1975 was zij tewerkgesteld bij DV VII, „Vervoer", in de rang B 3. Per 1 juni 1975 werd zij voorlopig tewerkgesteld bij de dienst Milieuzaken en consumentenbelangen; over haar definitieve tewerkstelling zou na een proeftijd van zes maanden worden beslist.

Per 1 oktober 1975 werd verzoekster voorlopig tewerkgesteld bij DG V, „Werkgelegenheid en sociale zaken", eveneens voor een proeftijd van zes maanden.

Bij besluit van 29 november 1976 werd verzoekster per 1 december 1976 opnieuw tewerkgesteld bij DG VII. Tot april 1977 bleef zij echter nog bij DG V werken; eerst toen ging zij daadwerkelijk naar DG VII over. Aangezien het besluit van 29 november 1976 een aantal materiële fouten bevatte, werd op 13 december 1978 een nieuw besluit genomen, waarbij verzoekster met terugwerkende kracht tot 1 december 1976 werd tewerkgesteld bij DG VII.

De onderhavige zaak betreft het op 4 april 1979 opgestelde beoordelingsrapport over de periode 1 juli 1975-30 juni 1977. Het feit dat het beoordelingsrapport over deze periode niet gereed was op het tijdstip waarop de verdiensten van de in 1978 voor bevordering in aanmerking komende ambtenaren werden onderzocht, is door het Hof (Eerste kamer) veroordeeld in zaak 24/79 (Oberthür t. Commissie, Jurispr. 1980, blz. 1743). De voorgeschiedenis van dit rapport is ingewikkeld. Uit de stukken blijkt dat er vier versies zijn geweest voordat het tenslotte definitief werd vastgesteld.

Volgens verzoekster kunnen bij de opstelling van het rapport de volgende etappes worden onderscheiden:

a) Een *eerste beoordelingsrapport* was op 2 maart 1978 opgesteld door de heren Weindl, Muilwijk en Zambelli, de rechtstreekse hiërarchische meerderen voor wie verzoekster werkte en die bevoegd waren haar te beoordelen.

   De toenmalige assistent van de directeur-generaal van DG VII, Munro, was met deze tekst akkoord gegaan na raadpleging van de heer Van Heesen, het hoofd van het archief van DG VII, de enige ambtenaar met wie verzoekster bij DG VII had samengewerkt.

b) Een *tweede tekst,* met het opschrift „Ontwerp-beoordelingsrapport" en gedateerd *1 september 1978,* was door het voormalige afdelingshoofd Wathelet voorgelegd aan Muilwijk. Gezien de aard van dit ontwerp-rapport hadden Weindl, Muilwijk en Zambelli het afgewezen en hadden zij bij nota van 7 december 1978 hun eerste, gezamenlijke rapport van 2 maart 1978 bevestigd.

c) Een *derde tekst,* gedateerd 3 en 4 april 1979, was door Wathelet voorgelegd aan Munro, *ad interim*-assistent van de directeur-generaal van DG VII. Deze tekst, gesteld in het Engels, vertoonde veel overeenkomst met de ontwerp-beoordeling van 1 september 1978. De archivaris van DG VII, Van Heesen, de enige persoon voor en met wie verzoekster sinds 12 april 1977 bij DG VII had gewerkt, had op de bladzijden 2, 3 en 4 met de hand enige opmerkingen geplaatst, waarin hij formeel opkwam tegen het oordeel van Munro, voor wie verzoekster

nimmer enig werk had verricht, noch gedurende die zeer korte periode van tweeëneenhalve maand, noch gedurende de rest van het tijdvak dat door het beoordelingsrapport werd bestreken (1 juli 1977-30 juni 1979).

d) De *vierde tekst,* van de hand van Wathelet en Munro, *eveneens gedateerd op 3 en 4 april 1979,* doch in feite van latere datum, was van precies dezelfde inhoud als de vorige Engelse tekst, met als enig verschil dat de opmerkingen van verzoeksters chef bij DG VII, Van Heesen, erin ontbraken. Deze vierde tekst is dan het definitieve beoordelingsrapport geworden en als zodanig in verzoeksters persoonsdossier opgenomen (zonder raadpleging van de drie vroegere chefs van DG V, Weindl, Muilwijk en Zambelli).

Daar verzoekster niet met de uiteindelijke versie kon instemmen, maakte zij gebruik van de mogelijkheden die de „Gids voor de beoordeling" haar bood.

a) Zij verzocht om voorlegging van het rapport aan de beoordelaar in beroep, Le Goy. Deze weigerde gevolg te geven aan de uitnodiging van de directeur Personeelszaken om het rapport te herzien, en handhaafde deze weigering bij besluit van 4 juli 1980.

b) Vervolgens vroeg verzoekster het rapport voor te leggen aan het paritair beoordelingscomité. Dit kon echter niet tot een eenstemmig oordeel komen en bracht geen advies uit.

Bij nota van 30 september 1980 diende verzoekster een klacht in tegen:

a) het besluit van Le Goy van 4 juli 1980;

b) het beoordelingsrapport zelf;

c) de tewerkstellingsbesluiten van 29 november 1976 en 13 december 1978, voor zover deze van belang waren voor de bepaling van het directoraat-generaal dat bevoegd was ter zake van de vaststelling van het beoordelingsrapport en bijgevolg ter zake van het geschil.

Toen haar klacht niet binnen de statutaire termijn was beantwoord, heeft verzoekster op 28 april het onderhavige beroep ingesteld, dat op 30 april 1981 ter griffie van het Hof is ingeschreven.

Het Hof (Eerste kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

„— nietig en van onwaarde te verklaren het besluit van de beoordelaar in beroep, Le Goy, betreffende het beoordelingsrapport van verzoekster over het tijdvak 1 juli 1975-30 juni 1977, vervat in diens nota van 7. 4. 1980;

— nietig en van onwaarde te verklaren de vierde versie van het beoordelingsrapport van verzoekster over het tijdvak 1 juli 1975-30 juni 1977;

— voor zoveel nodig, nietig en van onwaarde te verklaren de besluiten 6060 van 29. 11. 1976 en 1656 van 13. 12. 1978 van DG IX, waarbij verzoekster per 1 december 1976 bij DG VII is tewerkgesteld;

— de wederpartij te verwijzen in de kosten van het geding."

Verweerster concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep ongegrond te verklaren;

— verzoekster te verwijzen in de kosten van het geding.

III — Middelen en argumenten van partijen

a) Het besluit van de beoordelaar in beroep, Le Goy, van 4 juli 1980

Het eerste middel van verzoekster: Le Goy was niet de bevoegde beoordelaar in beroep, daar DG VII zelf niet het bevoegde directoraat-generaal was ter zake van de vaststelling van het beoordelingsrapport van verzoekster.

Het is een omstreden vraag, of bij de bepaling van het bevoegde directoraat-generaal rekening moet worden gehouden met de feitelijke tewerkstelling van de ambtenaar of met zijn formeel juridische tewerkstelling. De Gids voor de beoordeling van september 1971, die voor de onderhavige beoordeling van toepassing is, bepaalt:

„De toepassing van deze voorschriften kan moeilijkheden met zich brengen die ofwel met de positie van de beoordelaar of met die van de beoordeelde samenhangen. Zij dienen te worden opgelost door naar gelang van het geval rekening te houden met de juridische of met de feitelijke situatie."

Hieruit volgt niet dat ter bepaling van de juiste beoordelaar de officiële tewerkstelling van de ambtenaar prevaleert boven de feitelijke situatie.

Het door de Commissie ingevoerde stelsel, dat in de Gids voor de beoordeling is uitgewerkt, voorziet in raadpleging van al degenen die in staat zijn een mening te geven over het door de ambtenaar verrichte werk (hetgeen in het geval van verzoekster niet is geschied); men moet dus uitgaan van de feitelijke tewerkstelling om te kunnen bepalen wie het bevoegde gezag is voor de vaststelling van het beoordelingsrapport.

De *Commissie* betoogt dat verzoekster op het tijdstip waarop de beoordeling werd opgesteld, officieel al meer dan zes maanden tewerkgesteld was bij het secretariaat-generaal van DG VII, „Vervoer", en dat het dus op de weg van dit DG lag om het beoordelingsrapport op te stellen overeenkomstig artikel 3, eerste alinea, van de Algemene uitvoeringsbepalingen van artikel 43 van het Statuut. De Commissie wijst er voorts op, dat volgens de in casu toepasselijke versie van de Gids voor de beoordeling, dat wil zeggen de uitgave van september 1973, de officiële tewerkstelling van de ambtenaar voorrang had op de feitelijke tewerkstelling.

Het tweede middel van verzoekster: Het paritair beoordelingscomité heeft geen advies ten gronde uitgebracht over het onderhavige beoordelingsrapport; Le Goy heeft dus zijn besluit genomen zonder rekening te houden met het advies, terwijl hij de zaak had moeten terugverwijzen naar de administratie, zodat deze de nodige maatregelen had kunnen nemen om het paritair beoordelingscomité in staat te stellen zijn taak te verrichten.

De administratie had de stukken naar het comité gezonden met het verzoek over de zaak te stemmen. Nu nergens staat geschreven dat het comité eenstemmig moet besluiten, kan men dus het algemene beginsel toepassen dat voor stemmingen in elke willekeurige vergadering geldt, dat wil zeggen het beginsel van de eenvoudige meerderheid.

De *Commissie* antwoordt dat de administratie, gezien de weigering van het comité om op de inhoud van de beoordeling in te gaan, was ontslagen van haar verplichting tot raadpleging en dat de gevolgde procedure niet als ongeldig is te beschouwen. Omdat het comité paritair is samengesteld, heeft een advies dat door de helft van zijn leden wordt uitgebracht, geen zin en zou het zelfs in strijd zijn met het doel waarvoor het paritair comité is opgericht.

Het derde middel van verzoekster: het besluit van de beoordelaar in beroep is gebaseerd op onjuiste of onvolledige feitelijke gegevens:

1) Nergens in het beoordelingsrapport wordt melding gemaakt van de werkzaamheden die verzoekster heeft verricht bij de dienst Milieuzaken en consumentenbelangen, waarover de voormalige assistent van die dienst, L. Klein, op 30 september 1975 een beoordeling heeft opgesteld.

2) Het rapport bevat niet de opmerkingen van verzoeksters rechtstreekse chef Van Heesen, de archivaris van DG VII, wiens opmerkingen van bijzonder belang zijn voor haar beoordeling.

3) het beoordelingsrapport zelf neemt eenvoudig de bewoordingen over van een nota van Wathelet, die minder gunstig was dan een ontwerp dat hij op 1 september 1978 had opgesteld en waarin verzoekster voor prestaties de vermelding „hoger dan normaal" had gekregen. Dit ontwerp was door Wathelets drie medewerkers afgewezen.

4) Verzoekster betwist formeel elk van de beoordelingen van de heer Munro, voor wie zij nimmer heeft gewerkt en die van Van Heesen alleen maar gunstige inlichtingen heeft kunnen krijgen.

De *Commissie* betoogt dat het Hof niet bevoegd is tot toetsing, behalve ten aanzien van vormfouten of kennelijke feitelijke dwalingen (arresten van 17 maart 1971, zaak 29/70, Marcato, Jurispr. 1971, blz. 243, en 25 november 1976, zaak 122/75, Kuster, Jurispr. 1976, blz. 1685).

Daarom moet in casu worden onderzocht of uit de door verzoekster genoemde gegevens blijkt van een kennelijke dwaling omtrent de feiten.

Anders dan verzoekster zegt, vermeldt het beoordelingsrapport uitdrukkelijk dat zij in de beoordelingsperiode gedurende drie maanden als documentaliste bij de dienst Milieuzaken en consumentenbelangen heeft gewerkt.

Verzoekster voert aan, dat de opmerkingen van Van Heesen, ambtenaar bij DG VII, „onder de tafel zijn gewerkt".

De *Commissie* antwoordt dat Van Heesen door de beoordelaar in beroep over het beoordelingsrapport is geraadpleegd en dit zonder enige opmerking te maken heeft getekend. Van Heesen heeft opmerkingen gemaakt op verzoeksters kopie van het beoordelingsrapport. Deze opmerkingen zijn na de vaststelling van het rapport aan de beoordelaar in beroep medegedeeld en konden dus niet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de nota van Wathelet merkt de Commissie op, dat dit stuk is opgesteld door verzoekster zelf en in Wathelets afwezigheid door zijn vervanger Weindl is getekend. Een dergelijk rapport heeft geen waarde, omdat het niet is opgesteld door de bevoegde beoordelaar, dat wil zeggen betrokkenes afdelingshoofd, Wathelet.

Verzoekster betwist de verklaring van de Commissie, dat zijzelf het ontwerpbeoordelingsrapport zou hebben opgesteld. Zij heeft er alleen op vermeld wat haar functies waren, iets wat in de meeste diensten gebruikelijk is. Het rapport is bij afwezigheid van Wathelet ondertekend door Weindl, hetgeen een volkomen regelmatige procedure is.

In repliek stelt verzoekster, dat het Hof de middelen kan toetsen waarmee een beoordelaar of een beoordelaar in beroep zich een mening vormt. Zij wijst erop, dat de Gids voor de beoordeling, in de redactie van september 1971 en september 1979, bepaalt:

„De chefs van de andere diensten waarbij de ambtenaar tijdens de periode waarop het rapport betrekking heeft, werkzaam is of was, worden door de beoordelaar vooraf geraadpleegd. Zij tekenen het beoordelingsrapport voor gezien en kunnen, ingeval zij het met de beoordeling niet eens zijn, aan het rapport hun opmerkingen toevoegen."

In het onderhavige geval had Munro de chefs van de andere diensten waarbij de ambtenaar tewerkgesteld was of geweest was, moeten raadplegen, te weten Weindl, Muilwijk, Zambelli, en eventueel Foret en Klein.

De *Commissie* verweert zich met te zeggen dat de beoordelaar overeenkomstig de bepalingen van de Gids voor de beoordeling heeft geraadpleegd: Wathelet, hoofd van de afdeling „Administratie en Financiën" van DG V, waarbij verzoekster van oktober 1975 tot maart 1977 was tewerkgesteld, en Van Heesen, haar chef van maart tot juni 1977.

Het *vierde middel van verzoekster:* Het besluit van de beoordelaar in beroep is in ieder geval nietig, omdat het niet is genomen met inachtneming van de voorschriften van artikel 7 van de Gids voor de beoordeling. Volgens dit artikel moet de beoordelaar in beroep de eerste beoordelaar en de beoordeelde ambtenaar horen en tot alle dienstige raadplegingen overgaan. Het is verzoekster niet bekend of Le Goy de eerste beoordelaar heeft gehoord; vaststaat in ieder geval, dat hij niemand heeft geraadpleegd.

De *Commissie* antwoordt dat de beoordelaar in beroep de eerste beoordelaar, Munro, en verzoekster op 19 juni 1979 heeft gehoord. In aanmerking genomen de gegevens waarover hij beschikte, daaronder begrepen de talrijke en gedetailleerde nota's die verzoekster hem had gezonden, mocht de beoordelaar tot de conclusie komen dat het niet nodig was verdere personen te raadplegen.

b) Het beoordelingsrapport

Het vijfde, zesde en zevende middel van verzoekster: Het beoordelingsrapport mocht niet worden opgesteld door een beoordelaar van DG VII, daar deze daartoe niet bevoegd was, en het is bovendien gebaseerd op onjuiste of onvolledige feitelijke gegevens. Bovendien is

het rapport opgesteld in het Engels, terwijl de Gids voor de beoordeling voorschrijft dat het moet worden opgesteld in de moedertaal of de hoofdtaal van de ambtenaar.

De *Commissie* antwoordt hierop dat, volgens de Gids voor de beoordeling,

„de beoordelaar ... de zelf gekozen officiële taal kan gebruiken. Indien de door de beoordelaar gekozen taal verschillend is van de moedertaal of de hoofdtaal van de ambtenaar van wie de beoordeling wordt gegeven, zal op verzoek een vertaling van de beoordeling moeten worden geleverd."

Verzoekster heeft een dergelijk verzoek niet gedaan. Bovendien blijkt uit het beoordelingsrapport dat zij beschikt over een zeer goede kennis van het Engels, de taal waarin het rapport is opgesteld.

c) De tewerkstelling van verzoekster bij DG VII

Achtste middel van verzoekster: De besluiten van 29 november 1976 en 13 december 1978 inzake haar tewerkstelling bij DG VII per 1 december 1976, zijn voor deze zaak slechts van belang, indien het Hof ter bepaling van de beoordelaar de tewerkstelling rechtens en niet de feitelijke tewerkstelling in aanmerking zou moeten nemen. In dat geval komt de tewerkstelling niet overeen met de werkelijkheid, daar verzoekster van 29 september 1975 tot 11 april 1977 bij DG V heeft gewerkt. Zij had dus moeten worden beoordeeld door een beoordelaar van DG V.

De *Commissie* antwoordt dat de vordering tot nietigverklaring van deze besluiten, in ieder geval ongegrond is.

Zij betoogt dat verzoekster opnieuw bij DG VII is tewerkgesteld bij besluit van 29 november 1976; dit ging in op 1 december 1976 en had dus geen terugwerkende kracht. Het besluit van 23 december 1978 had ten doel twee materiële fouten te rectificeren en niet om wijziging te brengen in de tewerkstelling van betrokkene. Zelfs wanneer het tewerkstellingsbesluit in april 1977 was genomen, dus minder dan zes maanden voor het einde van de beoordelingsperiode, zou verzoekster niet door de beoordelaar van DG V zijn beoordeeld. Haar tewerkstelling bij dit directoraat-generaal had slechts een voorlopig karakter en het was dus uitgesloten dat betrokkene door een ambtenaar van dit directoraat-generaal kon worden beoordeeld.

Verzoekster merkt in repliek op, dat er tot de onderhavige procedure, waarin zij haar zouden worden tegengeworpen, voor haar geen reden bestond om een klacht in te dienen tegen de tewerkstellingsbesluiten. Tot dat tijdstip waren zij in zoverre als neutraal te beschouwen.

IV — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 10 juni 1982 hebben partijen mondelinge opmerkingen gemaakt.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 8 juli 1982 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, ingekomen ter griffie van het Hof op 30 april 1981, heeft verzoekster, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, krachtens artikel 179 EEG-Verdrag en artikel 91 Ambtenarenstatuut beroep ingesteld tot nietigverklaring van haar beoordelingsrapport over het tijdvak 1 juli 1975-30 juni 1977, van het besluit van de beoordelaar in beroep betreffende genoemd rapport en van de besluiten van de directeur Personeelszaken, waarbij verzoekster per 1 december 1976 bij directoraat-generaal VII is tewerkgesteld.

2 Nadat verzoekster van 1 januari 1972 tot 1 juni 1975 werkzaam was geweest bij DG VII, werd zij tijdelijk tewerkgesteld bij de dienst Milieuzaken en consumentenbelangen en vervolgens bij het directoraat Europees Sociaal Fonds van DG V. Bij besluit van 29 november 1976 werd zij per 1 december 1976 opnieuw tewerkgesteld bij DG VII (Vervoer), secretariaat van de directeur-generaal; zij bleef echter nog tot april 1977 bij DG V werken en aanvaardde eerst toen haar werkzaamheden bij DG VII. Omdat het besluit van 29 november 1976 een aantal gebreken vertoonde, werd op 13 december 1978 een nieuw besluit genomen, waarbij verzoekster met terugwerkende kracht werd tewerkgesteld bij DG VII.

3 Met betrekking tot het beoordelingsrapport voert verzoekster drie middelen aan, ontleend aan onbevoegdheid van DG VII en dus van een beoordelaar van dit directoraat-generaal, de wijze waarop het rapport tot stand is gekomen, de omstandigheid dat het op onjuiste of onvolledige feitelijke gegevens berust, en het feit dat het in het Engels was opgesteld, terwijl volgens de door verweerster vastgestelde Gids voor de beoordeling het beoordelingsrapport moet worden opgesteld in de moedertaal of de hoofdtaal van de ambtenaar.

4 Met betrekking tot het besluit van de beoordelaar in beroep stelt verzoekster, dat deze niet de bevoegde beoordelaar in beroep was, daar DG VII zelf niet het bevoegde directoraat-generaal was voor de vaststelling van haar beoordelingsrapport. Zij merkt vervolgens op, dat het paritair beoordelingscomité geen advies heeft uitgebracht over de inhoud van het beoordelingsrapport en

dat de beoordelaar in beroep zijn besluit dus heeft genomen zonder met dit advies rekening te houden, zulks terwijl hij de zaak naar de administratie had moeten terugverwijzen, opdat deze maatregelen zou nemen om genoemd comité in staat te stellen zijn taak te vervullen.

5 Met betrekking tot de besluiten van 29 november 1976 en 13 december 1978, waarbij zij bij DG VII is tewerkgesteld, stelt verzoekster, dat eerstgenoemd besluit fouten bevatte en dat het tweede ongeldig was wegens de terugwerkende kracht ervan, omdat het haar in haar eigen belangen schaadde. Dit besluit, dat in de plaats kwam van het besluit van 29 november 1976, zou zijn genomen teneinde verzoekster te doen beoordelen door een beoordelaar van DG VII in plaats van door een beoordelaar van DG V, het directoraat-generaal dat zonder dit besluit bevoegd zou zijn geweest.

De besluiten van 29 november 1976 en 13 december 1978

6 Allereerst moet worden ingegaan op de vordering tot nietigverklaring van de besluiten van 29 november 1976 en 13 december 1978, daar deze van invloed kunnen zijn op de andere vorderingen.

7 Het besluit van 29 november 1976 van de directeur personeelszaken luidde als volgt:

„1. In het belang van de dienst wordt de toewijzing van post B 3/2 en de tewerkstelling van de betrokken ambtenaar, Dominique Oberthür (personeelsnr. 11 437) tijdelijk ambtenaar in de rang B 3, gewijzigd als volgt:

Oude toewijzing: Directoraat V-B ‚Arbeidsmarkt en beroepsopleiding'

Nieuwe toewijzing: Directoraat-generaal VII ‚Vervoer', secretariaat van de directeur-generaal.

2. Dit besluit treedt in werking op 1. 12. 1976.

3. Door dit besluit eindigt de op 1 oktober 1975 meegedeelde voorlopige tewerkstelling."

8 Dit besluit bevatte twee fouten. De eerste was, dat verzoekster geen tijdelijk ambtenaar, doch ambtenaar in vaste dienst was. De tweede fout was, dat verzoeksters vroegere tewerkstelling niet luidde: directoraat-generaal V-B, „Arbeidsmarkt en beroepsopleiding", doch V-B, „Europees Sociaal Fonds".

9 Verzoekster heeft de geldigheid van dit besluit echter niet binnen de statutaire termijn betwist, zodat haar vordering tot nietigverklaring niet ontvankelijk is. Maar ook indien deze vordering ontvankelijk was, zou zij niettemin ongegrond zijn. In het bestreden besluit wordt verzoekster immers met naam en personeelsnummer geïdentificeerd en haar nieuwe tewerkstelling alsmede de datum van ingang zijn er nauwkeurig in vermeld. Mitsdien kan bij verzoekster geen twijfel bestaan omtrent de gevolgen van het besluit en de vordering tot nietigverklaring is bijgevolg ongegrond.

10 Het besluit van de directeur Personeelszaken van 13 december 1978 annuleerde en trad in de plaats van dat van 29 november 1976. Anders dan in dit laatste besluit waren verzoeksters hoedanigheid en haar tewerkstelling thans juist omschreven, doch het nieuwe besluit was niet meer dan een rectificatie van de fouten van het eerste besluit en een bevestiging van de gevolgen daarvan. Hieruit volgt dat verzoekster ook zonder dit tweede besluit geldig tewerkgesteld was bij DG VII en er dus geen belang bij heeft in rechte nietigverklaring ervan te vorderen. In ieder geval heeft verzoekster het besluit niet binnen de statutaire termijn betwist, zodat haar vordering tot nietigverklaring niet ontvankelijk is.

11 Mitsdien moet de vordering tot nietigverklaring van de besluiten van 29 november 1976 en 13 december 1978 niet-ontvankelijk althans ongegrond worden verklaard.

Het beoordelingsrapport

12 Als eerste middel voor de nietigverklaring van het beoordelingsrapport wordt aangevoerd dat verzoeksters hiërarchieke meerdere bij DG VII, Munro, niet bevoegd was om het rapport op te stellen. Dit middel omvat twee onderdelen. In de eerste plaats wordt gesteld dat, waar de besluiten van 29 november

1976 en 13 december 1978 ongeldig waren, verzoekster gedurende de gehele beoordelingsperiode, dat wil zeggen van 1 juli 1975 tot 30 juni 1976, bij DG V was tewerkgesteld. In de tweede plaats dat, ook al was zij vanaf 1 december 1976 tewerkgesteld bij DG VII, het beoordelingsrapport niet had moeten worden opgesteld door een beoordelaar van dit directoraat-generaal, aangezien zij haar werkzaamheden bij DG VII eerst in april 1977 had aangevangen en dus van de beoordelingsperiode slechts iets meer dan twee maanden bij dit directoraat-generaal werkzaam was geweest.

13 Met betrekking tot het eerste onderdeel van dit middel kan worden volstaan met op te merken dat de bestreden besluiten blijkens hetgeen hiervoor is overwogen, niet ongeldig waren.

14 Wat het tweede onderdeel van het middel betreft, blijkt uit de Algemene uitvoeringsbepalingen van artikel 43 van het Statuut (hierna: Algemene uitvoeringsbepalingen), dat, indien de ambtenaar van wie een beoordeling wordt opgemaakt, tijdens de periode waarop het rapport betrekking heeft, wordt overgeplaatst, de beoordeling geschiedt door degene die op het tijdstip van beoordeling zijn chef is, indien de wijziging in de tewerkstelling meer dan zes maanden voordien heeft plaatsgevonden. Verzoekster is per 1 december 1976 tewerkgesteld bij DG VII, dat wil zeggen meer dan zes maanden voor het einde van de beoordelingsperiode. Het rapport moest dus worden opgesteld door haar hiërarchieke meerdere bij DG VII, Munro, en niet door en beoordelaar van DG V.

15 Verzoekster voert aan, dat het rapport ongeldig is omdat haar chef bij DG V niet overeenkomstig artikel 4 van de Algemene uitvoeringsbepalingen is geraadpleegd. Uit het dossier blijkt evenwel dat verzoeksters chef bij DG V, Wathelet, wel is geraadpleegd en met de beoordeling akkoord is gegaan. Hetzelfde geldt voor verzoeksters rechtstreekse chef bij DG VII, Van Heesen.

16 Verzoekster betoogt voorts dat het beoordelingsrapport nietig is, omdat het in het Engels is opgesteld, terwijl volgens de Gids voor de beoordeling het gebruikte formulier moet luiden in de moedertaal of de hoofdtaal van de

beoordeelde ambtenaar. In de loop van de mondelinge behandeling heeft verzoekster dit middel teruggenomen, zodat het niet behoeft te worden onderzocht.

17 Daar de middelen betreffende het beoordelingsrapport ongegrond zijn, moet de vordering tot nietigverklaring ervan worden afgewezen.

De beoordeling door de beoordelaar in beroep

18 Met betrekking tot het besluit van de beoordelaar in beroep, houdende bevestiging van het door Munro opgestelde beoordelingsrapport, voert verzoekster de volgende middelen aan:

1) de beoordelaar in beroep, Le Goy, was niet de bevoegde beoordelaar in beroep, daar DG VII niet het directoraat-generaal was dat bevoegd was het rapport op te stellen;

2) de beoordelaar in beroep kon geen besluit nemen, daar een advies van het paritair beoordelingscomité ontbrak;

3) het besluit van de beoordelaar in beroep berust op onjuiste, verkeerd begrepen of onvolledige feitelijke gegevens;

4) het besluit is nietig, omdat het niet is genomen in overeenstemming met artikel 7 van de Gids voor de beoordeling, volgens hetwelk de beoordelaar in beroep de eerste beoordelaar en de beoordeelde ambtenaar moet horen en alle dienstige raadplegingen dient te verrichten.

19 Met betrekking tot het eerste middel volgt uit het vorenoverwogene, dat de bevoegde beoordelaar en beoordelaar in beroep die van DG VII zijn en dat dit middel bijgevolge ongegrond is.

20 Voorts moet worden opgemerkt dat verzoekster bij brief van 15 mei 1979 van het hoofd van de afdeling Individuele rechten en voorrechten, Pratley, was medegedeeld dat, voor geval zij zich tot de beoordelaar in beroep wilde wenden, dit de directeur-generaal „Vervoer" was.

21 Op 23 mei 1979 schreef verzoekster een lange brief aan de directeur-generaal „Vervoer", Le Goy, waarin zij onder meer verwees naar de mededeling van Pratley betreffende de beoordelaar in beroep.

22 In een brief van 12 juni 1979 vroeg Le Goy verzoekster, of zij zich tot hem wendde in zijn hoedanigheid van beoordelaar in beroep, en, zo ja, om een afspraak te maken. Blijkens het dossier werd er een afspraak gemaakt en vond er op 19 juni 1979 een onderhoud plaats tussen verzoekster en Le Goy, waarbij ook Munro aanwezig was. Na dit onderhoud vroeg verzoekster de zaak aan het paritair beoordelingscomité voor te leggen.

23 Naar het schijnt heeft verzoekster voor het paritair beoordelingscomité de kwestie van de geldigheid van haar beoordeling door een beoordelaar van DG VII aan de orde willen stellen. Daar het comité geen advies over deze vraag kon uitbrengen, bevestigde de beoordelaar in beroep het beoordelingsrapport.

24 De Gids voor de beoordeling bepaalt niets voor het geval dat het paritair comité, nadat de zaak eraan is voorgelegd, geen advies uitbrengt. Hij behandelt wel het geval dat het comité meent niet te kunnen instemmen met de opmerkingen van de ambtenaar. In dat geval wordt het uitgebrachte advies zonder meer geklasseerd.

25 Opgemerkt zij dat de beoordelaar in beroep, bij het ontbreken van een advies van het paritair comité, dat zich buiten staat achtte een dergelijk advies uit te brengen, niet verplicht was zich ervan te onthouden zelf een besluit tot bevestiging of wijziging van het beoordelingsrapport te nemen. Het middel ontleend aan het ontbreken van een advies van het paritair comité, moet derhalve worden verworpen.

26 Met betrekking tot het middel ontleend aan de beweerde feitelijke gebreken, moet worden opgemerkt dat deze gebreken hierin zouden bestaan, dat de opmerkingen van bepaalde ambtenaren niet in het rapport zijn opgenomen en dat de beoordelaar en de beoordelaar in beroep verzoeksters kwaliteiten onjuist hebben beoordeeld. Dit middel kan niet worden aanvaard. De beoordelaar is niet verplicht in het rapport de opmerkingen van iedere geraad-

pleegde ambtenaar op te nemen, en wat de beoordeling van verzoeksters kwaliteiten betreft, is het niet de taak van het Hof zich in de plaats te stellen van de beoordelaar of de beoordelaar in beroep.

27 Op grond van al deze overwegingen moet het beroep worden verworpen.

Kosten

28 Volgens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Ingevolge artikel 70 blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden van de Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

rechtdoende:

1. **Verwerpt het beroep.**

2. **Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.**

O'Keeffe Bosco Koopmans

Uitgesproken ter openbare terechtzitting op 28 oktober 1982.

De griffier
voor deze
H. A. Rühl
Hoofdadministrateur

De president van de Eerste kamer
A. O'Keeffe